

især hos dem, hvem Adgangen nægtes. For at gøre en Ende paa den i Virkeligheden uholdbare Tilstand paa dette Omraade havde da Stempelovkommissionen i sin § 142, 2det Stykke, stillet et Forslag, der har vakt almindelig Tilslutning fra alle Sider. Kommissionen foreslog nemlig, at det Skel mellem Banker og Sparekasser, som Sparekasselovens § 11 er et Udtryk for, tilvejebragtes paa den Maade, at enhver Bankbog eller Kontrabog med en Bank paa en af Administrationen godkendt Maade skulde oplyse Modtageren af Bogen om, at det vedkommende Pengeinstitut ikke er underkastet Tilsyn efter Sparekasseloven, hvorefter der da skulde kunne tilstaas Stempelfrihed for saadanne Bankbøger eller Kontrabøger. Kommissionens enstemmige Forslag i saa Henseende har Finansministeren imidlertid ikke villet tiltræde, men har tværtimod i Folketinget ved § 155 stillet Forslag om, at de nugældende Fritagelser for Bankers Kontrabøger skulle bortfalde ved Udgangen af 1913.

Dette har Udvalgets Flertal dog ikke kunnet tiltræde, men har under disse Omstændigheder kunnet gaa ind paa, at den bestaaende — utilfredsstillende — Ordning opretholdes, indtil den afløses ved en ny Lov, der indeholder ensartede Regler med Hensyn til Stempelpligt for Bankers Kontrabøger, en Lov, hvorom Forslag skal være forelagt inden Udgangen af næste Aar.

Under Hensyn til Statsfinansernes mindre heldige Tilstand for Tiden kan et *Mindretal* (Broberg, Dalsgaard, Frandsen, Lauridsen og Nygart) i det væsentlige slutte sig til Lovforslaget saavel med Hensyn til dettes samlede finansielle Resultat som med Hensyn til Fordelingen af Afgifterne paa de forskellige Objekter. Mest Betænkelighed har Mindretallet haft ved Bestemmelserne om at forhøje Afgifterne paa Omsætning og Handel med faste Ejendomme, fordi disse Afgifter — der udrædes med samme Procent af Værdien, enten Kontrahenterne eje lidt eller meget af vedkommende Ejendom — hidtil have

været uforholdsmæssig store i Forhold til Afgifterne paa Omsætning af rørligt Gods. Og selv om dette Misforhold i nogen Maade rettes ved de forholdsvis endnu større Afgiftsforhøjelser, der nu paalægges en Del af Omsætningerne med rørligt Gods, skønner Mindretallet dog ikke rettere, end at de faste Ejendomme alligevel fremdeles ville være stærkest belastede.

Da der imidlertid i Udvalget er opnaaet Enighed om at indføre den Bestemmelse i Loven, at der inden Udgangen af 1918 skal forelægges Rigsdagen Forslag til dens Revision, har man dog i det væsentlige kunnet slutte sig ogsaa til Lovforslagets Bestemmelser vedrørende de faste Ejendomme i det Haab, at Statens Finanser til den Tid ville stille sig gunstigere end nu, og at man i saa Fald ved Revisionen først og fremmest vil have sin Opmærksomhed henvendt paa at lette de faste Ejendomes her omhandlede Afgifter.

Samtidig med, at man gaar til at forhøje Afgifterne ved Handel med og Prioritering af faste Ejendomme, kunde Mindretallet have ønsket, at man var gaaet til at paalægge Staten fuldt juridisk Ansvar for de mulige Fejl, der ved Tinglæsningerne af de omhandlede Dokumenter kunne blive begaaede af Statens Embedsmænd eller under disses Ansvar. Man vilde have fundet en saadan Ordning rimelig og billig overfor dem, som ellers — hvad Erfaringerne noksom have vist — kunne komme til at lide uforholdsmæssig store Tab paa Grund af saadanne — forsætlige eller uforsætlige — Fejl, ligesom en saadan Ordning ogsaa vilde være af Betydning for Realkreditte. — Men da et saadant Spørgsmaal ikke sorterer under Finansministeren, har der ikke kunnet blive Lejlighed til at komme nærmere ind paa dette ved Behandlingen af nærværende Lovforslag eller af Tinglæsningslovforslaget, men Mindretallet forbeholder sig ved anden Lejlighed paa ny at komme tilbage til denne Sag.

Med Hensyn til de Ændringsforslag, der ere tiltraadte af Mindretallet, henvises til foranstaaende Motivering, og med